Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

5 Aralık 2014
Sayı: 198

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Baskı yasaları hazır!
Sınıf mücadelesi şiddetleniyor, emekçiler hazırlık yapmalı

Esnaf toplantısında konuşan Erdoğan, esnafı toplumu denetlemeye ve muhbirlik yapmaya çağırdı. Toplumun en gerici kesimini oluşturan, kanunca yasak olanmasına rağmen, suçlu saydıklarını linç etme gibi şiddeti zaten kullandığı açıkça görülen esnafların, bizzat Erdoğan tarafından teşvik edilmesi, büyük bir tehlike.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Bunu polis-esnaf işbirliğiyle öldürülen Ali İsmail Korkmaz'ın davasının olduğu gün yapması, yöneticilerin, büyük toplumsal olaylar beklediklerini ve hazırlık yaptıklarını da gösteriyor.

Ekonomik durumun kötüye gidişi hızlandıkça, hükümetin geçmişte attığı sınırlı demokratik değişimlerden çark edişi hızlandı. Hem polis sayısı arttırılıyor hem de yetkisi. Kitlelerin ve emekçilerin neredeyse her kitlesel tepkisi "terör" kapsamına alındı. Hükumet, kendisine karşı olduğunu bildiği sermaye çevreleri için de tedbirler alıyor. Maddi kaynaklarına el koyma, vergi denetimleri, eski uygulamalara ekleniyor. En büyük yenilik ise geçmişteki "Ergenekon" ve "darbe yapılacak" gerekçelerinin yerini şimdi "paralel örgüt" almış olması.

Türk burjuvazisi, dünya ekonomik krizine rağmen büyümeye devam etti. Ancak son dönemde hem kriz etkisini hissettiriyor hem de Tunus'tan Suriye'ye yayılan altüst oluşlar, hükumetin Türk patronların çıkarlarını korumak için açıkça taraf olması ve çoğu yerde tutuğu tarafın iktidara gelememesi, ekonomide önemli daralmaya neden oluyor. Petrolün fiyatı üçte bir oranında düştü ama bizde hiçbir şey ucuzlamadı. Gıda fiyatları dünyada artmazken bizde uçuyor çünkü patronlar, kısılan ihracat kayıplarını fiyata yansıtıyor. Hükumet aynı şeyi yaptığı için enflasyon %10'a dayandı.

Ekonomik büyüme döneminde, ağır ve ölümcül çalışma koşullarına rağmen burjuvazi, emekçileri; gelecek umudu satarak, borçlandırarak, taşeronlar eliyle denetleyerek sessizce çalıştırmayı başardı. Artık bu ortam değişiyor. Bir çok emekçi; Soma'da, Ermenek'te, Yatağan'da bizzat yaşayarak, patronların artan kârına, devletin büyüdüğünü söylenmesine rağmen, kendi durumunun aynı olmadığını anlıyor. Üstelik, siyasiler eliyle pompalanan olumlu hava nedeniyle emekçiler, özellikle ev sahibi olmak için bankalara borçlanmış durumda.

Emekçiler, madenlerdeki iş cinayetlerinden sonra açıkça görüldüğü gibi karınlarını doyurmak, çocuklarını okutmak, sosyal güvenceye sahip olmak ve başlarını sokacak bir ev sahibi olmak için ölümüne çalışırken, siyasilerin, kendi patronları gibi göze batan kendini beğenmişlikleri ve lüksü, her geçen gün tepki alıyor.

Bu nedenlerle baskı yasaları çıkarılıyor, gençlere ve emekçilere gözdağı veriliyor. Ancak ne yaparsa yapsın, hükumetin gidişini engellemeleri mümkün olmayacak. Bugün kendilerine iyi hizmet ettiği için AKP'yi savunan patronlar, ileride eğer kitlelere hakim olamazsa, ondan vazgeçmeye hazır olacak. Böylesi bir değişim, düzeni etkilemeyeceğinden, emekçiler için fazla bir şey getirmeyecek. Madencilerin yaşadıkları, bu gerçeği çok iyi anlatıyor.

Sözde madenciler için çıkarılan yasalar, daha yürürlüğe girmeden, patronlar tarafından onları vuracak şekle dönüştürüldü. Çünkü hükumetler, patronlara söz geçiremediği, geçirmek istemediği gibi emekçilerin hiçbir şeyi denetlemeye, uygulatmaya olanakları yok. Ancak emekçilerin birliği hem patronları hem de hükumeti geriletebilir. AKP döneminde, emekçilerin yararına çıkan ve uygulanan tek yasa, TEKEL işçilerinin çetin bir mücadele ile çıkarttıkları 4/B yasası olması, emekçilerin gelecekte mücadeleden başka seçeneklerinin olmadığının iyi bir örneği. (04.11.2014)

Kanayan yara: Mülteci sorunu

Uluslararası Af Örgütü'nün raporlarına göre; yalnızca üç yıl gibi bir sürede, 3.2 milyondan fazla insan Suriye'deki şiddetten kaçmak zorunda kaldı. Türkiye'de ise 1.6 milyon Suriyeli var. Son 20 yılın en büyük mülteci krizi olarak nitelendiriliyor. Türkiye'de mülteciler için hazırlanan kampların toplam kapasitesi 220 bin civarında.

Sığınmacı kamplarının yetersizliği nedeniyle, 1.3 milyon Suriyeli, kamp dışında hayatlarını sürdürmeye çalışıyor. Başta İstanbul olmak üzere büyük şehirlere giden sığınmacılar, dünyanın her yerinde olduğu gibi gittikleri her yerde kötü muamele ile karşılaşıyor. Öldürülüyorlar, tecavüze uğruyorlar, alınıp-satılıyor, çok düşük ücretlerle, hatta bazen bedavaya çalıştırılıyor. Yasal statüleri olmadığı için, temel yurttaşlık hakları dahi yok. Geçici koruma altında gözüküyorlar ama mevzuat yetersizliklerinden ve keyfi davranışlardan dolayı hiç birisinin güvencesi yok. En büyük korkuları, her an sınır dışı edilmek. Bu nedenle vatandaşlık hakkının verilmesi en temel insani ihtiyaç.

Son dönemde artan Suriyeli düşmanlığı ve kabartılan milliyetçilikle birlikte can güvenlikleri de tehlikede. Kendi işlerinin ellerinden alındığını düşünenler sığınmacılara kötü davranıyor. Unutmamak gerekir ki bu, göçün neden olduğu bir sorun değil, patronların ve kâr sisteminin yarattığı bir sorun. Patronlar bunu gayet iyi bildikleri için bu insanlıkdışı şartları, yoksulları öne sürerek kârlarına kâr katıyor.

Türkiye, eskiden göç yoluyken, şimdi en fazla göç alan ülkelerin başında.

Göçmenlerin ölüm haberleri arttı. Bunun bir nedeni, artan savaş ve çatışmalar, emperyalist devletlerin bombardımanları nedeniyle

ülkelerindeki çatışmalardan veya yoksulluklarından kurtulmak isteyenlerin sayısının artışı. Diğer bir nedeni de Avrupa Birliği ülkelerinin, göçmen tene ve botlarını batırmak gibi düzenlemeleri de içeren, göçmen karşıtı sert yasaları. Onları kaçırmayı vaad eden "umut tacirleri" normal yoldan, uçakla en fazla 300-500 dolara gidilebilen ülkeler için her birinden en az 5-6 bin dolar para alıyor. Parayı biriktirmek için yıllarca çalışan yoksullar, küçücük teknelere, botlara yükleniyor; ya yolda bırakılıyor ya da can veriyorlar.

İstanbul Boğazı da bir geçiş rotası oldu. Bu yıl başından bu yana, dünya çapında, 4 bin 77 göçmen öldü ve bunların 3 bin 72 tanesi Akdeniz'de öldü! 2000 yılından itibaren ise 40 binden fazla insan göç yollarında yolda can verdi (Uluslararası Af Örgütü raporlarına göre).

Mültecilerin sorunu yalnızca bizim sorunumuz değil. Bu sorun, dünyadaki gelir paylaşımındaki uçurumlardan doğuyor. Bu, kapitalizmin yarattığı bir eşitsizlik. Bir yandan zenginlik içinde yüzen insanlar istedikleri her yere gitmekte, paralarını götürmekte, işlerini taşımakta özgürken, diğer yanda canını, çocuklarını kurtarmak isteyen yoksullara tüm yollar kapalı. Kendi ülkelerinde yoksullukla karşılaştıkları yetmezmiş gibi, uluslararası kâr düzeninin neden olduğu savaşla karşılaşan emekçiler, yerlerini yurtlarını bırakıp göç etmek zorunda. Bir çoğu daha sınırı geçemeden yolda ölüyor, bir kısmı gittikleri yerlerde açlıkla boğuşuyor, dileniyor, köle gibi çalışıyor.

Mültecilerin sorunu, onları almamaya dayalı devlet politikalarıyla hiç bir zaman çözülemeyecek. Bu sorun ancak daha adil bir paylaşım düzeninde kalıcı bir çözüm bulabilir. Emekçilerin düşmanı, Suriyeli ya da başka göçmen yoksullar değil, patronlar başta olmak üzere bu düzen. (30.10.2014)

Patron öldürüyor, devlet koruyor

Soma, Torunlar inşaat ve Ermenek katliamlarının sorumluları hala yargılanmadı.

Her ay 4 işçi, sözde iş kazasında ölüyor. 301 işçinin öldüğü Soma Holding patronunun eşi AKP Soma milletvekili adayı, 10 işçinin öldüğü Torunlar İnşaat patronu Erdoğan'ın imam hatipten sınıf arkadaşı, 18 işçinin öldüğü Has Şeker Madencilik patronu ise AKP Ermenek belediye başkanı adayıydı.

Torba yasalar çıkarılan, komisyonlarda tartışılan cinayetlerin sebebini devlet büyüklerimiz nedense bir türlü anlayamıyor, önleyemiyor ve sözde kazalar olmaya devam ediyor. Hükumetleri, çıkarlarına göre yönlendiren patronlar, bildiklerini okumaya devam ediyor. Ne eski ne de yeni kanunlara uyuyor; Soma işçileri cep telefonuyla işten atılıyor, ücret artışı verilmiyor, ...

Diğer düzen partileri ise patronların desteğini kendine çekebilmek için suçu hükumete atıp patronlar hakkında tek kelime etmiyor. Güya adalet dağıtan mahkemeler, kim daha güçlüyse onun yanında duruyor, o yönde karar alıyor. Sonuçta işçiler ölmeye, patronlar öldürmeye devam ediyor.

Devlet kurumları, adeta insan aklıyla alay ediyor. Öyle ki, Soma'nın en güvenli maden olduğunu söyleyip maden işletmesine kefil olan bakan, katliam sonrası "bilmiyorduk" diyor. Bir başkası, teftiş edip kusur bulamadığı madende işçiler ölünce utanmadan işini yaptığını söyleyebiliyor. Mahkemeler, komisyonlar hala suçlu arıyor! Bütün ayak oyunlarının tek amacı var; işçinin boğazından geçecek en ufak lokmayı bile patronların cebine göndermek.

Bedel ödememek için suçu başkasının üstüne atan, patronlar ve siyasiler en son denetim memurlarına yüklendi. Bunun üzerine denetime çıkan görevliler, denetledikleri, resmi çalışan 111 ocaktan 68'ini kapattılar. Zaten toplam 175 ocak var. 12 bin işçi açıkta kaldı. Bu ocakların durumu eskiden de aynıydı. Fakat, denetçiler emir altında, olumlu rapor düzenliyordu. İş onların üstüne kalacağı belli olunca, gerçekleri yazdılar.

Yine de patronlar bir çok yönden korunuyor. İşçilerin tüm ısrarlı taleplerine rağmen, taşeron sistemine son verilmiyor. Denetimle kapatılan ocaklardaki işçinin ücretini patron ödemesi gerekirken ödemiyor. Aynı şey Soma için de geçerli. Soma işçisinin ücretini patron ödemesi gerekirken, işsizlik sigortasından ödeniyor. Kanunsuz şekilde işten çıkarılan ve hakları ödenmeyen Soma işçisine, "bekleyin iş yeri açılır" deniyor.

Patronlar, devlet bünyesinde sürekli birlik halinde, işçiye karşı tek vücut olmuş mücadele yürütüyor. Kağıt üstünde tanınmış gibi yapılan hakların güvencesi bile yok. Bizler de kendi çıkarlarımız için birleşmeli, ortak çıkarlarımız için tek vücut halinde mücadele etmeliyiz. (03.11.2014)

Şiddeti cesaretlendiren bahane çok!

Kadına yönelik şiddeti önlemek amacıyla düzenlenen bir toplantıda konuşan Erdoğan, fıtratı gerekçe göstererek kadın ve erkeğin eşit olmadığını söyledi. Yaratılış özellikleri anlamına gelen "fıtrat" islamcıların çok iyi bildiği ve sevdiği bir kavram.

Politikacılar, iş cinayetlerine de aynı gerekçeyi söylüyor. Sürdürmek için uğraştıkları, insan eliyle oluşturulmuş olan kapitalist kâr düzeninin tüm eşitsizliklerini, pisliklerini tanrıya havale edip insan eli ve aklıyla düzeltilemez, "yapacak bir şey yok" demeye getiriyorlar.

Her hafta beş kadının öldürülmesi, çok daha fazlasının şiddete maruz kalması tanrıdan geldiği için ne bu ortamın sürmesini sağlayan koşullarda bir değişikliğe gerek var, ne bu düzeni savunup sürdürenler hatalı ne de şiddet uygulayanlar suçlu!

Erdoğan, sözlerine yapılan eleştirileri ise kadın-erkek arasında adalet olması gerektiğini söyleyerek kendini savundu. "Adalet" özellikle siyasilerin çok sevdiği, ağızlarından düşürmediği bir kavram. Çünkü adalet, siyasilerin belirlediği sınırlar çerçevesinde hukuk sistemi eliyle sağlanır. Yani kanun ne diyorsa, o adildir. Tıpkı, kanunlarda öyle yazıldığı için her zaman patronların haklı olması gibi. Yine aynı nedenle kocanın, babanın haklı olması gibi.

İki insanın cinsiyetinden ötürü eşit olmadığı, kanunların buna göre yapıldığı ve uygulandığı bir yerde "adalet" boş laftır. Ancak ne acıdır ki bu sözler, kadına yönelik şiddeti arttırıyor. (01.12.14)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Şantiyede işler yoğun!

Şantiyede işler hızla yürüyor. Biz şantiye mühendisleri, eğer işleri yürütemezsek vay halimize. Belediyeden gördüğümüz baskının yanı sıra patrondan da baskı görüyoruz. Esas baskı da bu ya zaten. Patron; depodaki çiçekler, lale soğanları dikilip bitsin, çim serimi yapılsın ki bu ayın "hakedişine" girilsin, yani para gelsin istiyor. Geçen hafta yağmur yağmasına rağmen patron istiyor diye çim siparişi vermek zorunda kaldık. Toprak çamur, zar zor işçi arkadaşlarımız çimi serdiler. Yağmurlu havada çim sermek adeta "deli saçmalığı". Ama dinleyen kim.

İhalenin teknik şartnamesinde; yapılan her işe "kalem" ya da "poz" denir. Her pozun, birim fiyatı var. Mesela çim serimi, beton dökümü, ağaç dikimi gibi. İhaleye giren firmalar belediyenin belirlediği bu pozlara fiyat verir. Patronun bizden istediği, birim fiyatı yüksek pozlardaki işleri yapmamız. Mesela beton dökümü pozunun birim fiyatı düşükse o zaman patron, olabildiğince betondan uzak durun diyor. Yani belediyelerde işler ihtiyaca göre değil patronun cebine göre yürür.

Hava soğuk, ofisin parkeleri yok, üşüyoruz. Haftalardır parke döşenmesini söylüyoruz, daha yeni başladılar. Proje çizilecek, bilgisayarlar yetmiyor, getireceğiz diyorlar ama hala ses yok. Sonra da bizden daha çok iş bekliyorlar. Çizilmesi gereken proje gecikince bu sefer şantiye şefi sıkıştırıyor. Şantiye şefini de patron ve belediye sıkıştırıyor. Yani bir eksiklik diğerlerini getiriyor.

Şantiyede her işi benim yapmamı istiyorlardı. Yok nalbura git, yok araçlara mazot al. Bir süre sonra tepki gösterdim, bunların benim görevim olmadığını söyledim ve dediklerini yapmamaya başladım. Artık bu tip işler teklif etmiyorlar. Taviz verdikçe daha fazla eziliyoruz ama tepki gösterince karşı taraf geri adım atıyor. İşte bu yüzden daha fazla mücadele etmeliyiz. Biz susarsak onlar daha çok konuşacak. Biz ne kadar yüksek sesle konuşursak onların söyledikleri o kadar az duyulacak. (Bir işçi)

Gıda

Hızla örgütlenmemiz gerekiyor!

Çalışma koşullarındaki zorluklara rağmen, sendikacılar işçilerle konuşmuyor, fabrikadaki sendika odası, depo olarak kullanılıyor. İşçilerin ısrarları sonucunda, baş temsilci fabrikayı dolaştı. İşçiler, uzun çalışma saatlerinden bahsedip bir an önce durumun düzeltilmesini istedi. Baş temsilci, işçilere "çalışma saatleri iş güvenliği tehlikesi yaratıyorsa, çalışmama hakkınız var, bunu biliyor musunuz?" diye karşılık verdi. Biz de "baş temsilci olarak sen inisiyatif kullanıp bizleri çalıştırmayabilirsin, bunu biliyor musun" dedik. Bunun üzerine durumu bildireceğini söyleyerek ayrıldı. Ertesi gün, şube yönetiminden biri gelmiş ve işçilerin arasına girmeye cesaret edemeyip sadece dışarıda gezip ayrılmış.

Cuma günü, yine aynı temsilci, sadece makine dairesi çay ocağındaki işçilerin sözleşme ile ilgili beklentilerini ve çalışma koşullarını ilişkin tepkilerini dinledi ve makine dairesi işçilerinin, bir temsilci adayı belirlemesini söyledi. İşçiler, bir işçinin ismi üzerinde uzlaşmıştı ki bölümdeki ustalardan biri temsilciliğe aday olduğunu açıkladı. Bunun üzerine işçiler, kendi aralarında seçim yapmaya karar verdiler. Bir vardiyada yapılan oylamada, aday olan usta daha fazla oy aldı. İşçiler, diğer vardiyalarda da durumun aynı olacağını düşünerek, ustanın isminin iletilmesini kabul ettiler.

Ancak diğer vardiyadaki işçilerin bir kısmı, kendilerine seçim hakkı verilmeyerek ustanın isminin iletilmesine tepki gösterdiler. İşçiler, kendi temsilcilerini seçmek istiyor. Yeni kurulan bölümlerden de bu yönde istek var.

İş azlığı nedeniyle 9 işçinin çalışma yeri değiştirildi. Kendi bölümlerinde kalite kontrol görevini yapan işçiler, gönderildikleri yerde farklı iş verilince kabul etmediler. Tüm vardiya boyunca çay ocağında oturan işçiler, yanlarına gelen sorumluya haklarını savundu. Sonuçta, iş değişikliğini kabul etmeyen 5 işçi, tüm haklarını alarak işten çıktı, 4 işçi ise çalışmayı kabul etti. İşçiler, her zaman bu tür sorunlar yaşıyor. Fabrikada ilk kez, buna karşı çıkan işçi oldu.

İşçilerin çalışma koşullarına tepkisi her geçen gün artıyor. Eğer sorunlarımızın çözümü için örgütlenemezsek, tepkiler duyarsızlığa dönebilir. Çünkü işçi kendi arasında örgütlenemez, sendikaya da güvenemezse, kendini güçsüz hissedebilir.

Nitekim sendika işçinin yanında değil. Toplu sözleşme taslağı asıldı; işçiye değil, patrona danışarak hazırlanmış. İşçiler, seyyanen net 300 lira zam isterken taslakta brüt 300 lira+%10 zam ve gece zammı %3'ten %10'a çıkarılması ile sosyal yardımların %15-20 arttırılması var. Taslak asıldı ama temsilciler ortalıkta

yoktu, kendi taleplerini savunmadılar. İşçiler temkinli çünkü pazarlık sonunda, baştakinin yarısının ancak alınabildiğini çok iyi biliyorlar. İşte bu nedenlerle örgütlenmemiz gerekiyor. (Bir işçi, 28.11.2014)

Patronlar sadece kâra bakıyor

Patronlar büyüyor, iş yeri büyüyor, işçilere gelince durum değişik. Çalışan işçi sayısı azalıyor, işçinin cebine giren para azalıyor. İşçinin üzerindeki psikolojik baskı artıyor.

Çıkan birkaç işçinin geri gelmek istemesi, idarecilerin işçi üzerindeki baskıyı arttırmasına yol açtı. "Burası kötü bir iş yeri olsa, çıkan geri gelmezdi" deniyor. Zam ayı yaklaştığından daha yüksek zam almak için bazı işçiler, kameraların önünde hızlı çalıştıklarını göstermeye çalışıyor. Ancak ne yaparlarsa yapsınlar, patronlar sadece kârın peşinde.

İş yerinde elektrik kesildi, jeneratör yeterli değil, makinelerin hepsi durdu. Zaten zor olan iş iyice zorlaştı. Robotla yapılacak işleri elle yaptık. Bu nedenle çalışma saatleri daha da uzadı. Zaten yarım yamalak olan çalışma tertibatı, patronun kârından hiç harcama yapmaması nedeniyle daha da zorlaşıyor. Patronlar bunu kendileri yapmaz ama biz işçiler birlik olursak, işçileri böyle rahatça sömürmelerini biraz olsun engelleyebilirdik.

Hakkımızı almanın yolu çok çalışmak ya da çok çalışıyormuş gibi yapmak değil, birlik olmaktan geçiyor. Korkmanın da hiçbir yararı yok. (Bir işçi)

İletişim

Taşeron içinde taşeron

Gayrettepe Telekom Müdürlüğü önünde eylem yapan ve resmi makamlara şikayette bulunan İşkaya işçisinin çabaları sonuç verdi. İşkaya, takip eden haftada doğrudan kendisine bağlı işçilerin tazminatlarını ödedi. Fakat iş devam ederken olduğu gibi taşeron içinde taşeron kurulması nedeni ile bir kısım işçi hala mağdur.

Alt taşeron da çalışan işçiler, henüz alacaklarını alamadı. Çalıştıkları süre içerisinde de ana firma işçilerinden farklı olarak alt taşeronun ücret ve yemek paralarını sürekli geciktirdiğini söyleyen işçiler, İntel isimli alt taşeron tarafından hala oyalanıyor.

Ana taşeronda bahane ödeneklerin ödenmemesi olurken alt taşeronda bahane ana taşeronun ödeme yapmamış olması. Taşeron sistemi fotokopiden fotokopi çekmek gibi çalışıyor. Birbirlerinin tekrar eden kopyalarından ibaret. Aşağılara indikçe daha sahte oluyor. İşçiler bunların sadece bahane olduğunu biliyor ve alacaklarının peşini bırakmamak için yasal yollara başvurmaya başladı.

Asıl firma olan Telekom bu konuda yasal olarak da sorumlu olduğu ve ödemeleri takip edip yapılmayan ödemeleri hakedişten keserek işçilerin hesabına yatırması gerekirken kılını kıpırdatmıyor. Çoğu kurumda böyle olduğu halde her zaman patronun yanında olan devlet hiçbir denetim ve yaptırım uygulamıyor.

Her iş yerinde patron ve devletin işbirliğinin işçileri ortaklaşa sömürüşünü açıkça görüyoruz. Alınterimizle lüks yaşam sürdüren patronlar ve onları kollayan saray meraklısı hükumetlerden medet ummamalı, emeğimizin karşılığını almak için hep birlikte bu düzeni alaşağı etmeliyiz. Bunun yolu ise birbirimizi farklılıklarımıza göre ayırmadan, ortak noktamız olan sınıf mücadelesinde birleşmektir. (29.10.2014)

Sağlık

Patronların savaşında kaybeden yine işçiler

Çapa'da kanserli hastalar için ilaç hazırlayan bölüm uzun zamandır taşeron firma tarafından işletiliyor. Hastanenin asıl işi olan ilaç hazırlama, temizlik ve ulaşım işleri gibi işler taşerona yaptırılıyor. Bu birimde çalışan işçiler ise bu ilacın satışında çalışan ofis elemanları gibi gösteriliiyor.

Tepeden tırnağa yanlış olan bu işte bir de SGK ile hastanenin kâr savaşı başladı. SGK hastaneye 120 liraya mal olan ilacın sadece 75 lirasını karşılıyor ve kalan kısımı, söylenene göre hastanenin karşılamasını bekliyor. Hastane ise kendine düşen kısmı farklı şekillerde borç gösterip SGK'dan tahsil ediyordu. Durum fark edildi ve SGK ilacı karşılamaktan vazgeçiyor.

İlacı hazırlayan taşeron Gürmed, boşlukta kaldı ve bu durumda ilk yaptığı işçilerini işten çıkarmak oldu. İlk olarak iki işçiyi işten çıkaran firma görünen o ki birimi kapatmayı düşünüyor. İşçilere şirketin daralmaya gittiği söylense de herkes durumun farkında. Durumun diğer mağdurları ise çareyi devlet hastanelerinde arayan yoksul hastalar. Çatışma sürerken ilaçlar hazırlanamıyor.

Yalıtılmış halde çalışan işçiler durum karşısında yalnız kaldılar. İşçilerin birbirinden başka destekçisi yok. Patronların işçileri kontrol altında tutmak için taşeronlaştırmasına karşı tüm işçiler birlik olmalı ve iletişimi koruyarak tüm birimler birbirine destek olmalıdır. Taşeron sistemi savaşlarda kullanılan 'böl ve yönet' sistemi ile aynı. Burjuvazi sınıf savaşını kabul edeli ve bu savaşı kazanmak için taktikler geliştireli çok uzun zaman oldu. Bizler de bu savaşı kabullenmeli oyunlarına gelmemeliyiz. (03.11.14)

Seçim dönemi bir kez daha çözüm dönemi

Yaklaşan seçim nedeniyle "açılım" ve "çözüm" mevsimi geri geldi. Bir tarafta, hak isteyen, haksızlığa karşı çıkan kitleler, polis şiddetiyle karşılaşır, talepleri aşağılanırken öbür tarafta hükumet ve sözde temsilcileri çözüm pazarlığı yapıyor.

Yeni yeni komisyonlar, toplantılar, raporlar, görüşmeler, yasalarda yamalar, dönüşümler ama ortada bir sonuç yok!

Kobane eylemleri sırasında geçtiğimiz ay, 50'den fazla insan öldü, onlarca yaralı var ve 386 kişi tutuklandı. Şimdi, kitlelerin acıları üzerinde çözüm için görüşmeler yapılacak.

Suriye'de yaşanan IŞİD vahşeti, Suriye ve Irak Kürt grupları arasında bir yakınlaşmaya yol açtı. Bu Türk devletinin en istemediği durumdu. Peşmerge'nin hamiliğe soyunan Türk devleti, Suriye'deki PYD'yi terörist kabul ediyordu. Kürt kitlelerin mücadelesi sonucunda Türk devleti, çark etmek zorunda kaldığı gibi Kobane'ye yardımda aracı olmak zorunda kaldı.

Devletin ve hükumetin esas sorunu, Suriye'nin de ötesinde Irak Kürt yönetiminin petrol gelirinden bir pay alabilmek. Bu nedenle Kürtler arasında anlaşma olduğu anda geri adım atmaya mecburdu zaten. Yöneticiler, kendilerinin belirleyici olmadıkları durumlarda bile kışkırtıcı ve boş konuşmaktan geri durmuyor!

Kürtlerin yakınlaşması, Türk yöneticileri için, Kürt sorunun çözümü konusunda yeni bir sıkışıklığa neden oldu. Irak Kürt yönetimi, merkezi Irak hükumetiyle Kürt petrolünün Türkiye üzerinden satışı konusunda anlaşmaya vardı. Kürt yönetiminin %15 olan payını %17'ye çıkaran ABD, Türk siyasetçilerin bir türlü beceremediği anlaşmayı halletti. Elbette açıklanmayan koşulları bilemiyoruz ancak, bizim yöneticilerin sadece konuşup hiçbir sorunu çözemediklerini görmek için buna gerek de yok.

Bu anlaşma, petrole ve gelire çok ihtiyaç duyan Türk burjuvazisine ve hükumetine hayat öpücüğü olacak. Ancak karşılığında, Kürt sorunun çözümünün hızlanması gerektiği açık.

Tüm bu ve diğer gelişmeler sonucunda, Türk devleti ve hükumet, çözüm için gerekli düzenleme ve değişiklikleri yapmaya fazla istekli olmasa da yapmaya mecbur kaldığını yeterince anlatıyor.

Elbette politikacılar, üstelik seçim de yaklaşırken, zorunda kaldıklarını değil, "gönüllü ve bilerek" yaptıklarını söylüyorlar.

Bir süredir, azalan görüşmeler, son haftalarda yeniden hızlandı. Ancak çelişkili açıklamalar yapılıyor. DTP yetkilileri, süreci anlatan bir taslak üzerinde uzlaşıldığını söylerken, AKP yetkilileri böyle bir uzlaşı olmadığını söyledi. Yine AKP tarafı bin sayfalık bir hazırlıktan bahsederken DTP dört maddelik bir yol haritasından söz etti.

Kameralar önünde hiçbir şey anlatmayan boş laflardan ve temenni dolu sözlerden başka ortak açıklama yapılmadı. Tarafların uzlaştığı bir düzenleme ya da düzenleme planından bahsedilmedi.

Son olarak, düşme ihtimali ortaya çıkan seçim barajının düşmesine ilişkin görüşler de zıt. Buna rağmen çözümün yakın olduğu havası veriliyor.

Kürt kitleler haklı talepleri için düzenin politikacılarına değil, kendi güçlerine güvenmeli. Politikacıların ya da burjuvazinin değil, Kürt kitlelerin yararına olacak çözüm, kitlelerin ortak mücadelesiyle sağlanabilir. (04.11.2014)

Uluslararası Gündem

Fransa

Hollande 2,5 yıl boyunca patronlara iyi hizmet etti

Hollande iki buçuk yıldan beri iktidarda. Bu süre içerisinde büyük patronlar, krizin bedelini emekçilere fabrika kapatma, yeni düzenlemeler ve işten çıkarma şeklinde ödetti. Rekabet edebilme iddiaları öne sürülerek ücretli izin günleri azaltıldı, iş temposu arttırıldı ve de ücretler donduruldu, hatta kırpıldı. Bu süre boyunca hükumet, patron saldırılarına arka çıktı, gerekli olduğunu savundu ve sonuçta patron saldırıları arttı.

Emeklilikte değişiklik yapıldı, vergiler artırıldı, esnek çalışma yaygınlaştı, kamu hizmetlerinde kesintiye gidildi. Hükumet reform iddialarıyla işçi sınıfına saldırırken, patronlara bol keseden mali kaynak aktardı.

2015 yılı bütçesi, bu patron yanlısı siyasetin bir özeti gibi. Hükumet 50 milyar avro tassaruf yapabilmek için hastanelerde kaç yatak kaldıracak? Okul yemekhanelerinde yemek ne kadar azalacak? Sosyal hizmetler ne kadar aksayacak? Tüm bunlar niçin yapılıyor? Hükumetin patronlara 41 milyar avro tutarında kıyak verebilmesi için.

Çünkü gerçekten de kıyak söz konusu. Örneğin; patronlara verilen rekabet vergi kredisi Ocak 2013'ten beri uygulanıyor ve ne istihdama ne de yatırımlara bir faydası oldu. Bugün hükumet sesini yükseltmiş gibi yapıyor: "Artık patronlar vaatlerini yerine getirilmeli" diyor. Ne komedi! Hükumet bu 41 milyarlık hediyeyi verirken, patronlara ne bir şart ne de bir zorunluluk dayattı, çünkü patronları tamamen serbest bırakmak istiyordu.

Patron temsilcileri şımarık çocuklar gibi daha, daha da çok istiyor. Önce ağır işlerde çalışanların "emeklilik koşullarının" iyileştirilmesini dondurdular, şimdi ise "bu uygulama çok zor" iddialarıyla tamamen vazgeçilmesini istiyorlar! Yeni işe alınanların yüzde 80'nin geçici işçi konumunda olmasına rağmen patronlar, güvenceli iş konumunun tamamen kaldırılmasını istemekten çekinmiyorlar! Hükumetin patronların her isteğini emir olarak kabul ettiği ortamda, patronlar neden temkinli davransın?

Geçen 2,5 yıl içerisinde hükumet, sadece patronların siyasetini benimsemekle kalmadı aynı zamanda da onların söylem ve sözlerine de sahip çıktı. Solcu olduğunu iddia eden bu hükumet şimdi de işçi hak ve kazanımlarını içeren iş yasasına bir "köstek", haftalık 35 saatlik iş süresine bir "engel" diyor ve de işsizlik ödeneği hakkını "tartışmaya" açmak istiyor.

Hem Başbakan Valls hem de patronlar, haklarını savunan emekçileri, tutucu olarak itham ediyor. Onlara göre pazar gününün, iş günü olmasına karşı çıkmak, sendikal hakların kaldırılmasına muhalefet etmek ve de güvenceli işlerin tümünün kaldırılmasına, emeklilik yaşının 67 ve hatta 70 yaşına çıkarılmasına... özet olarak 19'uncu yüzyıla geri dönülmesine karşı çıkmak, gericilikmiş ve bunları savunmak ise ilericilikmiş!

Bizim için inşa ettiklerini iddia ettikleri modernliği, bizler çok iyi biliyoruz! GAD adlı iş yerinde bu somut olarak görüldü: İşçiler, asker gibi sıraya dizilip alfabe sırasına göre isimleri okunarak, kimin işe devam etme hakkı olduğu ve kimin işten atılacağı söylendi. 6 milyon işsiz var, 3.3 milyon kişinin ek sigortası yok, emekliler ve asgari ücretle çalışanlar bir kuruşun bile hesabını yapmak zorunda. Ama diğer yanda büyük hissedarlar, hem krizden önce hem de krizden sonra, özel muamele görüyor, milyarder sayısı durmadan artıyor ve büyük servetler giderek büyüyor.

Valls modernleşme iddialarıyla şimdi de sosyalizmin artık eskidiğini iddia ediyor ve "sosyalizm çok şahane bir fikir, bir ütopyaydı... ama artık eskidi. Artık bir anlamı kalmadı" diyor.

Gerçekler hiç de öyle değil, Valls ve Hollande geçici ve sözde sosyalist ama aslında burjuvazinin uşakları ve sosyalist düşünce daha çok uzun zaman geçerliliğini koruyacak. Fakat onlar, çok zaman geçmeden tamamen unutulacaklar!

Çünkü ne Valls, ne Hollande ne de onların yerine geçmek için bekleyen sol, sağ veya aşırı sağ adaylar, kapitalizme karşı değiller. Gerçek karar mercileri büyük kapitalist gruplar ve onların hiç biri onlara karşı değil.

Kapitalist düzenin en büyük tahribatı; bir tarafta muazzam zenginliklerin birikmesi ve diğer yanda ise çılgınca spekülasyonun, kitlesel işsizliğin çığ gibi büyümesi ve yeryüzünü tahrip edilmesidir. Buna karşı tek çare kötülüklerin kaynağına, yani sermayenin diktatörlüğüne karşı mücadele etmektir.

İşte bu temel inanç sosyalist ve komünist fikirlerin temelidir ve bugün de geçerliliğini koruyor. Sosyalizm, hiçbir zaman erişilemeyecek bir ütopya olmadı. Sosyalizm, insanlığı sömürü düzeninden kurtarabilecek ve daha ileriye taşıyabilecek bir toplumsal sınıfın, bilinçli mücadelesidir.

Kapitalist düzenin her geçen gün çürüyen bir düzen olduğu bilincine sahip emekçiler için mücadelenin güncelliği her zamankinden daha da fazla ve mücadele, kendine "sosyalist" diyen bu partiye karşı da verilecektir.
LO (7.11.2014)

Ukrayna

Uluslararası gerginlikten “sıcak savaşa doğru” mu?

Avusturalya’da yapılan son G20 zirvesinde Rusya Başkanı Putin, öne çıkıp Ukrayna’nın doğusundaki ayrılıkçı durumu ve savaş tehlikesini gündeme getirdi. Batılı yöneticiler, eleştirilerinin merkezine Putin'i oturttu. Örneğin Obama; “Rusya’nın bütün dünya için bir tehdit oluşturmasından dolayı, Ukrayna’ya yaptığı saldırılara karşı koyacaklarını” vurguladı.

Bunu fırsat bilen Avrupa Birliği, Birlik'e girme yasağı konan Rus ve Rusya yanlısı Ukrayna ileri gelenlerinin listesine yeni isimler ekledi. Ardından da Fransa, Saint-Lazaire tersanelerinde Rusya için inşa edilen iki savaş gemisini kullanabilmek için eğitim gören bahriyelilerin oturma izinlerini iptal etti.Misilleme olarak Putin, bazı Polonyalı ve Almanyalı diplomatları casusuluk suçlamasıyla sınırdışı etti.

Farklı taraflar, seslerini yükseltiyorsa da ticari ilişkiler devam ediyor. Hollande, iki savaş gemisinin teslim edilmesi için “şartları daha oluşmadı” dese de, şartların oluşma kararını sadece kendisi verecek.

Les Echos (günlük iktisat gazetesi) Rusya ile ilgili yayınladığı bir baş yazıda, gemi satışını iptal etmenin “Fransa’yı mali açıdan olumsuz etkileyeceğini, ek olarak da Saint-Lazaire kentini istihdam açısından da etkileyeceğini ve bunların da ötesinde Fransız devletinin imzasının güvenilirliğini sarsacağını” belirtti. İşte bu ve bu gibi bir sürü nedenden dolayı Paris ve diğer Avrupalı güçler, “Avrupalılar Rusya’ya karşı ılımlı davranıyor” tutumunun iyi nedenlere dayandığı kanısındalar.

Ancak Batılı güçler ile Kremlin’in, Ukrayna’ya hakim olmak için verdiği kavgalar bütün taraflar için “ılımlı” bir seyir izlemiyor. Geçen Eylül ayında imzalanan ateşkese uyulmuyor. Her geçen gün, hem sivil, hem asker ölümlerini getiriyor. Üstelik ayrılıkçı Donetsk ve Lougansk bölgelerinde yapılan cumhurbaşkanlığı seçimlerinden bu yana çatışmalar daha da şiddetlendi. Ayrılıkçı güçler, Rusya’dan asker ve silah takviyesi almaya devam ediyor. Ukrayna Başkanı; “genel bir savaş senaryosuna” hazırlıklı olduklarını, çünkü artık “ordularının daha iyi konumda olduğunu” ve “bütün dünyadan yardım aldıklarını” söylüyor.

Savaş sadece askeri alan ile sınırlı değil. Örneğin Ukrayna Başkanı, artık ayrılıkçı Donbass bölgesinde bütün kamu faaliyetlerine son verileceğini açıkladı. Ne emeklilik aylıkları ne de ücretler ödenecek ve de şirketlerin banka hesapları kapatılacak; yani kamu hizmetleri verilmeyecek. Memurlar ise ülkenin başka bölgelerine gönderilecek. Kitleler, savaşa ek olarak ekonomik yönden boğulmak tehdidi altında.

Lougansk valisinin basına açıkladığı ve herkesin bildiği gibi “bölge halkının yüzde 80-95’i”, Kiev’e sadık kalan askerlerin bulunduğu alanlar dahil, Rusya yanlısı. Merkezi hükumet, ülkenin bölünmesine yol açan karaları kasıtlı olarak alıyor. Çünkü köşeye sıkışan kitlelerin en sonunda Kremlin ve yerel taraftarlarına sırt çevireceğini ümit ediyor. Buna ek olarak, Moskova’nın, ayrılan Kırım’ın 2 milyonluk nüfusunu uzun zaman sadece deniz ulaşımı ile besleyemeyeceği hesabını yapıyor.

Moskova ise bir yandan Ukrayna’nın doğu ve güneyindeki kitlelerin desteğini sürdürmeye çalışıyor ve diğer yandan Ukrayna’nın mali açıdan daha da sıkışmasını, yaklaşan kış nedeniyle taviz vererek, Moskova ile uzlaşma yaparak kitlelerin ısınmasını garanti altına almak istemesini bekliyor. Ukrayna yetkilileri, açıkça tek başına halkın ısınma sorununu çözebilmekten aciz olduklarını kabul ediyor. Hatta yetkililer, denetimleri altındaki doğuda bile ücretleri ödeyebilmekten aciz. Örneğin; Selidovo ve Novogrodovka'da çalışan madencilerin ücretlerini, Eylül'den beri ödemedikleri için madenciler grev yaptı.

Yukarıdaki örnek bir istisna değil. Ülkenin genelinde bu gibi sorunlar var. Ekonomik durum savaştan önce de zaten iyi değildi. Şimdi artık tamamen batma aşamasına geldi. Savaş, hem yol açtığı harcamalar hem de getirdiği yıkımlar nedeniyle durumu daha da feci kılıyor. Tüm bunlara ek olarak iki taraftaki asker ve diğer silahlı güçler; öldürüyor, kaçırıyor, kitleleri haraca bağlıyor. Bir de eğer yerel kurumlar ayakta kalmışlarsa, onlar da haraç alıyor.

Ülkenin bütün bölgelerinde kitleler, istinasız, feci duruma sürüklendi. Ama ne Obama, ne Hollande, ne de Merkel tüm bunları umursuyor. Onların ve bankacıların tek beklentileri Kiev ve Kremlin’in düzeni ve kârlarını güvence altına alması. Ukrayna'daki emekçiler “savaşın yayılmasından”, kelimenin gerçek anlamıyla mahvolsalar da bu durum onların hiç umurlarında değil. LO (21.11.20014)

25 yıl önce 9 Kasım 1989: Berlin Duvarı'nın yıkılışı

Demokratik Almanya Cumhuriyeti hükumeti, 9 Kasım 1989 akşamı alelacele, Doğu Almanya vatandaşlarına yabancı ülkelere yolculuk edebilme izninin verildiğini açıkladı.

Açıklama, hemen etkili oldu ve öncelikle buna inanamayan binlerce, yüzbinlerce Doğu Almanyalı, bu açıklamanın ne kadar doğru olduğunu anlamak için, kendilerini Batı Almanya'dan ayıran duvar boyunca, ara ara yer alan geçiş noktalarına akın ettiler.

Gerilimli geçen birkaç saatten sonra, olaya hakim ve engel olamayan sınır muhafız birlikleri, herkesin geçmesine izin verdi. Böylece, bütün bir halkı hapseden bu iğrenç Berlin Duvarı, Demokratik Almanya Cumhuriyeti Devlet Başkanı Erich Honecke'nin, bu duvarın 100 yıl kadar daha ayakta kalacağını törenle açıklamasından çok kısa bir süre sonra yıkıldı.

Değişimin ilk işaretleri dışarıdan, mengeneyi gevşetmeye ve Doğu Ülkelerini kendi kaderlerine terk etmeye karar vermiş olan SSCB (Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği) liderlerinden geldi. Macaristan, 1989 Mayıs'ında, Avusturya ile olan sınırlarını açacağını ilan etmişti.

Binlerce Doğu Almanyalı, Macaristan'dan geçerek Batı Almanya'ya doğru kaçmaya koyulmuştu. Batı Almanya'ya doğru akın, yaz aylarında daha da yoğunlaştı, öyle ki; Doğu Almanya'daki hastanelerde, fabrikalarda, toplu ulaşımda hiçbir şey doğru bir biçimde işlememeye başladı. SSCB tarafından terk edilen Doğu Almanya Hükumeti, bu hareketi durdurmada aciz kalıyordu.

Protesto gösterileri dalgası

Ülkeyi terk etme dalgası karşısında sinirlenen, kızan kitle, protesto gösterileri yapmaya başladı. Protesto göstericileri

"Çıkmak istiyoruz" sloganlarına karşı, "kalmak istiyoruz" sloganlarıyla karşılık veriyor, bulundukları yerdeki koşulları değiştirme istemlerini ortaya koyuyorlardı. Baskıya, siyasi polisin (Stasi) varlığını hissetmeye ve korkuya rağmen, kırk yıl boyunca bir diktatörlüğe maruz kaldıktan sonra hareket, boyun eğmekten, teslim olmaktan çok uzaktı ve Sonbahar ayları boyunca, giderek daha da kitleselleşti. Protesto gösterileri, büyük kentlerde kesintisiz olarak birbirini izliyordu. Öyle ki, bu haftalar boyuca, Demokratik Almanya Cumhuriyeti nüfusunun yarısından fazlası protesto gösterilerine katıldı. Honecker'in görevinden alınması bile hareketi engelleyemedi.

Berlin'de 4 Kasım'da derin ve neşeli, 1968 Mayısını andıran bir hava içinde sayıları 1 milyona yaklaşan protestocu vardı. Kitleler Demokratik Almanya Cumhuriyeti rejimini reddediyordu. Bu Stalinci diktatörlük, sosyalizmin çirkinleştirilmiş yüzünü yansıtıyordu.

Olaylar iyice coşmuş, gelişmişti ve paniğe kapılmış olan hükumetin aldığı önlemler her defasında geç kalıyordu. Protestocular, hükumetin istifasını istiyorlardı. Bu talebi henüz dile getirilmişlerdi ki,

hükumet blok halinde istifa etti. Ertesi gün yani 8 Kasım'da sıra Doğu Almanya Komünist Partisi’ne geldi. Siyasi bürosu kendini feshetti ve kendini reformcu olarak adlandıran yeni bir yönetim atandı.

Ancak protesto gösterileri devam ediyordu. Yeni bakanlar, Komünist Partisi’nin yeni üyeleri, protesto göstericilerinin sloganlarının yankılarıyla, özgürce yapılacak seçimden, çok sayıda farklı görüşlerden adayların olması olasılığından bahsettiler. Bundan böyle halkın özgürce seyahat etme hakkına sahip olacağı açıklandığında duvar çöktü ama onu çöküşe doğru götüren, rejimin bütünü oldu.

Doğu Almanya halkı için 9 Kasım gecesi ve bu geceyi izleyen günler, ani bir refah ve ümit dalgasının yayılmasına neden oldu.

Hiçbir biçimde yıkılmayacağı düşünülen, nefret edilen bir diktatörlük rejiminin yıkılmasının coşkusu ve aynı zamanda, tesadüfen duvarın diğer tarafında kaldıkları için artık hiçbir zaman görüşülemeyeceği düşünülen dostlara ve akrabalara yeniden kavuşmanın coşkusu vardı. Duvarın diğer tarafını görme gibi bir çeşit özgürlüğe kavuşmanın sevinci ve coşkusu, kapitalist cennet olarak görülenlere ulaşmanın ümidi vardı. Bu duygulara bir de, altüst oluşa kolektif eylemle katılmanın gururu, coşkusu da karışıyordu. Çünkü duvarın yıkılmasının en derinlerinde bulunan neden, halkın baskısı değil SSCB’nin davranışındaki değişiklik oldu. Hareketlilik ise herkesin moralini yükselten güçlendiren güçlü bir hızlandırıcı oldu.

Doğu Alman ekonomisinin yıkılışı

Batı'daki mülk sahibi sınıflar açısından el ovuşturmanın nedeni başka yerdeydi. Doğu blokuna vurulan darbe, komünist karşıtı tavır alışların güçlenmesi, Doğu Alman ekonomisinin kolayca parçalanması söz konusuydu. Bunda acele ediyorlardı ve daha sonraki dönemde, önce eski Doğu Almanya'nın büyük sanayi komplekslerine, bunları daha sonra söküp ortadan kaldırmak

üzere el koydular. Ayrıca, binlerce fabrikanın tasfiye edilmesi 14 bin şirketin de özelleştirilmesi söz konusuydu.

Eski Doğu Almanya Cumhuriyeti, 10 yılda istihdam olanaklarının üçte ikisini kaybetti. İstihdam, konut, eğitim, sağlık alanlarındaki sosyal güvenlik, rekabet adına yavaş yavaş yok edildi. Kazanılmış haklar, tröstlerin diktatörlüğü karşısında çok az şey ifade edecekti.

Batı’ya doğru kaçış devam etti. Hatta Duvar’ın yıkılmasından sonra daha da arttı: 1990 ile 2010 arasında Doğu’daki Land, Thuringe gibi yerleşim yerleri nüfusunun % 15’ini kaybetti. Kapitalizmin propagandacıları, nüfuslarını tutabilmek için dikenli teller ve duvarlar kullanmaktan çekinmeyen Doğu Avrupa rejimlerini eleştirmeyi bırakmadılar. Ama bugün kitlelerin kaçmaya devam ettiğini hatırlamayı hiç mi hiç sevmiyorlar. Seyahat özgürlüğü genellikle sadece iş bulmak için taşınmak gerekliliğine indirgeniyordu.

25 yıl sonra, Doğu kökenli insanların Demokratik Almanya'daki yaşam hakkında bazı olumlu durumların altını çizmeye, bunları belirtmeye devam etmelerinde şaşılacak fazla bir şey yok. Bu insanlar, bugün hissettikleri işsizlik ve işsiz kalma korkusunun o dönemde bilinmediğini hatırlıyor.

Yakın bir geçmişte yapılan anketlere göre, Doğu Almanyalıların sadece % 50’si doğu ile batının birleşmesinden kazançlı çıktıklarını düşünüyor ve bunun nedenini seyahat etme ve fikirlerini özgürce ifade etme haklarını elde etmeleri olarak açıklıyorlar.

Ancak çok sayıdaki diğerleri, daha çok kaybettiklerini ve birleşik Almanya’da ikinci sınıf vatandaş muamelesi gördüklerini düşünüyor. Doğu Almanlar, ortalama olarak, Batı Almanların kazandıklarının üçte birinden daha az kazanç elde ediyorlar ve onlar arasındaki işsizlik iki katı daha fazla.

Sayıların da ötesinde bir çok emekçi, pazarın her şey anlamına gelmediği bir ülkede, onları birbirlerine bağlayan dayanışmayı hatırlıyor. Almanya'da olduğu gibi dünyanın geri kalan yerlerinde de yirmi beş yıl sonra, hala yıkılması gereken birçok duvar bulunuyor. LO (14.112014)

Güncel... Güncel... Güncel...

Meksika'da devlet katil kartellerin suç ortağı

Meksika’da polis şiddetini, uyuşturucu kartellerini ve siyasetçilerin yolsuzluklarını protesto eden yürüyüşler yapıldı. 8 Kasım'da uyuşturucu kartellerine bağlı 3 katil, 6 haftadan beri kayıp 43 öğrenciyi öldürüp cesetlerini yaktıklarını itiraf etti. Ardından yürüyüşe katılan öfkeli kitle Meksiko’daki Zocala meydanındaki Ulusal Sarayın kapısını yaktı.

26 Eylül'de öğrenciler. Meksika’nın güneyindeki Iguala kentinde bir protesto yürüyüşü düzenlemişti. Polis yürüyüşe katılanların üzerine ateş açıp 6 kişiyi öldürmüş, 20 civarında kişiyi yaralamakla yetinmeyip 43 öğrenciyi de kaçırmıştı. Bu kişilerin cesetleri hala bulunamadı.

Kısa zamanda gerçekler ortaya çıktı: 140 bin nüfuslu Iguala kentinde polis ile uyuşturucu karteli iç içe geçmiş ve halkı haraca bağlamıştı. Polis, yürüyüşe katılan öğrencilere kartel mafyasına bağlı olan belediye başkanı ve eşinin emri ile saldırdı. Ardından “onları canlı bulalım” kampanyası çerçevesinde büyüyen protesto yürüyüşleri karşısında Başkan Pena Nieto bölgeye federal polisi (ki o da diğer polis güçleri kadar haraççı ve baskıcı) kaçırılan öğrencileri bulmak için görevlendirdi.

Aralık 2014 sayılı Le Monde Diplomatik rakamlarına göre Meksika’da uyuşturucu kartellerinin geliri ülke ekonomisinde birinci sırada: 2010 yılı rakamlarına göre ülke ekonomisinde uyuşturucu geliri 25 ile 40 milyar dolar, petrol ihracat geliri 25 milyar ve ülke dışındaki Meksikalıların gönderdiği para ise 25 milyar dolar olarak belirtiliyor!

Bu vesileyle Iguala bölgesinde, öğrencilerle bir ilgisi olmayan, en az 80 ceset bulundu ve böylece uyuşturucu çetelerinin ne kadar cani olduğu somut olarak bir defa daha ortaya çıktı. Şu ana kadar, firar eden belediye başkanı da dahil, bölgede 74 kişi tutuklandı.

Yaşanan bu korkunç olaylar, Meksika’nın ne durumda olduğunu gözler önüne seriyor: Uyuşturucu kartelleri kolayca siyasetçi ve tüm devlet aygıtı içinde suç ortağı bulabiliyor. Meksika’da bir yanda yerli burjuvazi ve ABD tröstleri diğer yanda uyuşturucu kartelleri hakimiyetlerini sürdürüp servetlerine servet katıyor. Ülke Başkanı, bir kılıf olarak ortada. Kokuşmakta olan ve katillerin cirit attığı bu ortamı görmüyor.

Devlet Başkanı Pena Nieto, onlarca yıllık bir yolsuzluk geleneği olan Devrimci Ulusal Parti’den geliyor. Rakiplerinin de ondan geriye kalır yanı yok. Örneğin sağcı Milli Eylem Partisi 2000 ile 2012 yılları arasında iktidardaydı ve bu dönemde karteller, daha da güçlendi. Kendine sol diyen Devrimci Demokratik Partisi’nin ne olduğunu anlamak için Iguala belediye başkanının bu partinin üyesi olduğunu anımsamak yeterli.

Meksika’da kitleler, hakim olan yasal ve yasadışı baskılara, tüm topluma yayılmış yolsuzluklara karşı kendini korumak için sadece kendi eylemlerine güvenebilirler.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.